

Mijn eigen droompaard

Mijn eigen droompaard

Gertrud Jetten

Illustraties: Ina Halleman

kluitman

Droompaarden

De spetterende show
Het allerliefste veulen
Het verdwenen paard
Echte paardenliefde
Vertrouwen in je paard
Een schat van een pony
Een vriend voor het leven
Het paard uit de wildernis
Magie op de manege
Mijn eigen droompaard

NUR 282/LP072001

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Gertrud Jetten

© MMXX Illustraties: Ina Halleman

© Omslagontwerp en ornamenten: Agnes Visser

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

gertrudjetten.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

De eerste buitenrit

‘Ssst,’ deed Emma. ‘Rustig maar, Espresso.’ Ze boog zich een beetje naar voren en kriebelde de zwarte ruïn op zijn schoft.

Espresso snoof onrustig. Hij vertrouwde het niet. Dat was eigenlijk niet zo raar, want dit was zijn eerste buitenrit. Met Emma.

Emma’s hart plofte bijna uit elkaar van trots. Een half jaar geleden had ze nooit, maar dan ook nooit kunnen denken dat ze op de nerveuze en hypergevoelige pony zou kunnen rijden en nu deden ze zelfs mee aan een buitenrit!

En dat allemaal door de beeldjes. Emma had inmiddels

acht beeldjes gekocht, en acht geweldige avonturen beleefd. Als ze naar een beeldje keek, kwam ze namelijk in een andere wereld terecht. In die wereld was het paard van het beeldje echt.

Emma had tijdens haar avonturen ontzettend veel geleerd. Van een onzekere beginner was ze veranderd in een zelfverzekerde ruiter. Nora, haar instructrice, snapte er helemaal niks van. Emma grijnsde. Misschien zou ze het haar ooit nog eens vertellen.

‘Gaat het?’ vroeg Nora. Haar bruine ogen keken onderzoekend naar Emma.

Emma knikte. ‘Ja hoor!’ Ze stuurde Espresso achter de dikke billen van Aron, zodat hij niet weg kon schieten. Achter haar reed Lise op Saffier. Saffier was een heel lieve en betrouwbare new forest-pony. Aron was een wat luie haflinger. Dus als Emma tussen deze twee in bleef rijden, moest het goed gaan.

Nou ja, naar verhouding dan... Espresso was al opzij gesprongen, plotseling stil blijven staan en had zich opeens omgedraaid.

Emma maakte het niks uit. Ze vond alles aan Espresso geweldig. Hij was de mooiste en meest bijzondere pony die ze kende. Espresso was een driekwart arabier, met een smalle bles en twee witte voetjes. Hij was ongeveer één meter zesenvertig hoog en had een diepzwarte, glanzende vacht.

Emma zuchtte. Was hij maar van haar! Ze zou er alles voor over hebben om de zwarte ruiter te kunnen kopen. Hij was niet alleen het mooiste en meest bijzondere paard dat ze kende, maar hij was ook haar vriend.

Hij hinnikte als ze eraan kwam en zij was de enige die aan zijn oren kon komen. Ze was sowieso de enige die op hem kon rijden, behalve Nora dan en een paar van de oudere meisjes.

Emma's gezicht betrok. Nora had een paar weken geleden gezegd dat ze binnenkort weer andere kinderen op Espresso zou laten rijden. Als Emma daaraan dacht, was het alsof iemand haar een stomp in haar maag gaf.

Gelukkig had ze geen tijd om er verder over na te denken, want Espresso bleef plotsklaps stilstaan en keek met grote ogen naar een wit paaltje. Hij snoof onrustig en bewoog zijn hoofd op en neer.

‘Dat is niks om je druk over te maken,’ suste Emma hem. ‘Gewoon een paaltje, verder niks.’ Een paar weken geleden had ze met Espresso meegedaan aan een schrikcursus. Ze had heel veel geleerd over het gedrag van paarden en hoe ze Espresso kon laten wennen aan enge dingen.

Waarom een wit paaltje eng was, snapte Emma niet, maar ze snapte wel dat Espresso dat vond. Ze liet hem uitgebreid naar het rare witte ding kijken en was dolblij toen hij er een stapje naartoe zette, zodat hij eraan kon ruiken.

‘Goed zo, Espresso,’ juichte Emma. Ze zou hem wel om

zijn hals willen vallen, zo trots was ze. Maar als ze dat deed, sprong hij misschien weg.

Espresso zette nog een stapje. En nog een. Vroeger keek hij nergens naar, maar tijdens de cursus had hij ontdekt dat hij op dingen af kon stappen en ze kon gaan bekijken. Dat was net zo bijzonder geweest voor Espresso als voor Emma.

Ze had nooit bedacht om Espresso dingen te laten bekijken en te onderzoeken. Ze had aangenomen dat hij nou eenmaal schrikachtig was, dat dat bij hem hoorde. Maar nu bleek dat helemaal niet zo te zijn! Espresso vond het heel interessant om dingen te bekijken en te onderzoeken. Als ze hem maar de tijd gaf en steunde.

‘Goed gedaan, Espresso,’ zei Emma. ‘Knappe pony!’ Ze stuurde Espresso weer achter Aron en liet de teugels vieren.

Espresso strekte zijn hals en zuchtte.

Emma keek om zich heen. Ze waren bijna thuis; tussen de bomen zag ze de manege al liggen.

Daar was de grote hal met de stallen en de binnenbak. De buitenbak. En de weilanden, die nu bezaaid waren met pony's en paarden. Tussen de weilanden was een breed pad waar Espresso en Leo het grootste deel van de dag rondliepen.

Voor Leo was het goed voor zijn artrose en voor Espresso was het goed dat hij meer kon bewegen. Sinds hij samen met Leo op het pad mocht lopen, was hij veel rustiger

geworden. Leo en Espresso waren dikke vrienden. Het was een beetje een komisch stel: slome Leo met zijn vaalbruine vacht en de gevoelige, bloedmooie Espresso. Maar toch was het zo; waar Leo was, was Espresso en andersom.

Espresso liep met zijn neus over de grond het erf op. Hij liet zich rustig afzadelen en -sponzen en liep ontspannen achter Emma aan naar het pad. Zodra Leo zijn vriend zag, kwam hij meteen aan lopen.

Emma duwde de poort open, draaide Espresso om en deed hem het halster af. Leo strekte zijn hals en rook aan Espresso. Ondertussen hinnikte hij zacht. Espresso rook ook aan Leo en liep toen het pad op, met Leo achter zich aan. Een eindje verderop begonnen ze samen te grazen.

‘Die twee zijn echt dol op elkaar,’ vertelde Emma aan Lise.

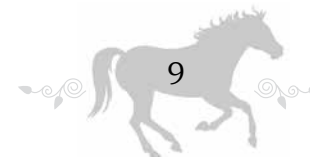
Lise knikte. Ze was nieuw op de manege en kende de pony's nog niet zo goed. Emma wel. Zij kende alle pony's van binnen en van buiten. Als het kon, zou ze in de stal gaan wonen.

Gezellig kletsend liepen de meiden naar het erf terug.

Lise bleef stilstaan voor een poster in de gang. ‘Endurancewedstrijd,’ las ze hardop. Vragend keek ze naar Emma. ‘Wat is dat?’

‘Bij een endurancewedstrijd rijd je een heel lang stuk buiten. Wel veertig kilometer. Soms zelfs tachtig!’

‘Wauw,’ zei Lise. ‘Dat is ver.’

Emma knikte. 'Nora vertelde dat er zelfs mensen zijn die honderdtwintig kilometer op een dag rijden. Stel je voor, dat is van Utrecht naar Drenthe of zo!'

'Het lijkt me niks,' merkte Lise op. 'Ik zou vergaan van de spierpijn.'

'Mij lijkt het fantastisch! Ik...' Emma stopte. Ze had al uitgebreid gefantaseerd over meedoen aan zo'n rit. Het liefst met Espresso, maar het kon ook een beeldjesavontuur zijn. Nora had verteld dat de beste endurancepaarden arabieren waren en Emma was al weken van plan om een beeldje van een zwarte arabier te kopen. Wie weet, deed ze wel mee aan een endurancerit in de woestijn!

Lise keek haar vragend aan.

'Eh... niks,' mompelde Emma. Ze wilde haar niet vertellen over haar fantasieën met Espresso en ze wilde nog minder vertellen over de beeldjes. Dat was haar geheim. De enige die ervan afwist, was haar beste vriendin Teuntje.

Emma zei Lise gedag en stapte op haar fiets. Ze zwaaide naar Vito, het shetlanderveulen, en zijn moeder en sloeg toen links af, naar huis.

Gelukkig was het maar tien minuten fietsen. Terwijl haar voeten automatisch doortrapten, dacht Emma na over de buitenrit. Wat was het heerlijk geweest! Nora had gezegd dat ze over een paar dagen opnieuw mee mocht met Espresso.

Emma had niet durven vragen wanneer Nora de zwarte

pony weer in de les ging gebruiken. Ze wilde het niet weten. Emma trok een lang gezicht en trapte extra hard door.

Toen ze thuis aankwam, stond de blauwe auto van haar vader voor de deur. Emma's hart maakte een sprongetje. Hij was al thuis! Ze was er nog steeds niet aan gewend dat hij niet meer zo veel op reis was. Emma's vader was nieuwsfotograaf en werkte nu in Nederland in plaats van over de hele wereld.

Emma zette haar fiets tegen het hek en deed de deur open. Uit de woonkamer kwam het geluid van een viool. Emma kreunde. Moest dat nou echt? Haar moeder was een beroemde violiste die haar viool kon laten lachen, huilen en zingen. Emma baalde ervan dat ze altijd in de woonkamer wilde oefenen. Ze had een prachtige werkkamer! Volgens haar moeder klonk het beneden beter, maar Emma hoorde geen verschil.

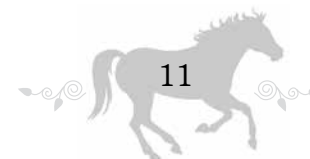
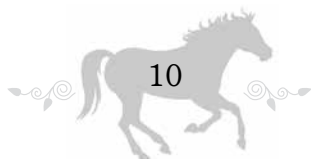
'Ik ben thuis!' riep Emma. Ze hing haar jas aan de kapstok en liep de woonkamer in.

Haar moeder liet haar viool zakken en haar vader keek op van zijn laptop. Hij zag eruit alsof hij de moeilijkste kruiswoordpuzzel ter wereld moest oplossen.

'Wat is er?' vroeg Emma.

'Er is drieduizend euro naar jouw rekening overgemaakt door een onbekend nummer,' vertelde haar vader. 'En er staat een Engels tekstje bij: *Best wishes, Alice & Mike.*'

Emma kreeg het warm en koud tegelijkertijd en werd bleek

en toen rood. Drieduizend euro... Dat was het geld dat ze had verdiend tijdens een van haar avonturen met de beeldjes! Ze was stand-in geweest voor Sara Cunningham, een beroemde filmster die niet durfde te rijden.* Alice was de productieleidster en Mike de regisseur. Alice had haar toen wel verteld dat ze drieduizend euro had verdiend, maar Emma was het geld alweer vergeten. Ze was ervan uitgegaan dat het toch nooit aan zou komen.

‘Eh...’ hikkelde ze. Haar gedachten flitsten razendsnel door elkaar heen. ‘Ik, eh... heb geen idee,’ stamelde ze.

‘We proberen het terug te storten, maar dat gaat niet,’ vertelde haar moeder. ‘Freek heeft de bank al gebeld, maar de eigenaar van de rekening is niet te vinden. Het lijkt wel alsof hij niet bestaat. Bij de bank snappen ze er niks van.’

Emma knikte. Natuurlijk niet! Het leek haar beter om niks te zeggen. Ze wist zeker dat ze Alice en Mike nooit terug zouden vinden. Die woonden in een andere wereld. Een wereld die precies leek op de hare, maar die toch anders was. Het was net alsof de twee werelden naast elkaar bestonden.

Af en toe kon ze via een beeldje naar die andere wereld toe, en een paar weken geleden was er een meisje vanuit die andere wereld naar haar gekomen. Maar geld terugboeken was onmogelijk, dat wist ze zeker.

*Uit: *Droompaarden. Vertrouwen in je paard*

Emma plofte neer in een stoel. Dat betekende dat ze het geld kon houden. Dat ze het móést houden. Ze wiebelde met haar benen. Wat kon je eigenlijk allemaal doen met drieduizend euro? Oneindig veel beeldjes kopen. Een eigen tv. En je kon er misschien een pony van kopen.

Emma's hart sloeg een slag over en het was alsof de bliksem insloeg. Voor drieduizend euro kon ze Espresso kopen. Dan was hij van haar! En dan reed er nooit meer iemand anders op hem, behalve als zij dat wilde.

Ze had geen idee hoeveel Espresso waard was, maar drieduizend euro was heel veel geld. Ze fronste haar voorhoofd. Ze zou eerst Nora nog moeten overhalen om hem weg te doen, want die had laatst gezegd dat ze nog steeds dacht dat Espresso een goede manegepony kon worden. Maar stel je eens voor dat Espresso van haar was!

‘Emma, waar zit je toch met je gedachten?’ vroeg haar vader.

Emma werd nog roder. ‘Bij Espresso,’ flapte ze eruit. ‘Misschien kan ik hem wel kopen!’

Haar vader begon te lachen. ‘Dat geld is vast niet voor ons, en bovendien wil ik geen pony. We hebben al een kat!’ Glimlachend aaide hij hun langharige, rode kater Ted, die spinrend naast hem lag.

Emma had het gevoel alsof de bodem onder haar verdween. Ze wilde het niet, maar toch gebeurde het: op haar T-shirt druppelde een traan. En nog een.

Haar moeder kwam naast haar zitten en sloeg een arm om haar heen.

‘Nora wil binnenkort weer andere kinderen op hem laten rijden,’ snikte Emma. ‘Dat vind ik zo erg!’

‘Ze laat vast alleen kinderen op hem rijden die aardig voor hem zijn,’ probeerde haar moeder haar te troosten.

Emma haalde haar schouders op. ‘Daar gaat het niet om,’ zei ze sip. ‘Espresso is mijn vriend. Stel je voor dat papa een vriendin heeft, dat zou je toch ook niet leuk vinden!’

Haar moeder keek naar haar vader en haar vader keek naar Emma, maar ze zeiden allebei niks. Na een tijdje stond haar vader op en liep zwijgend naar de keuken. Even later klonk het gerammel van pannen.

Tijdens het eten zei Emma niet veel. Ze nam zich voor om zo snel mogelijk naar haar eigen kamer te gaan en op te zoeken hoeveel een pony van Espresso’s leeftijd en formaat ongeveer kostte.

Ze hielp mee met afruimen en roffelde toen de trap op. Alles in Emma’s kamer ademde paard. Op het behang waren paarden, op het dekbed en op de gordijnen. Aan de muur hingen foto’s van Emma en Leo, Emma en Saffier en Emma en Espresso. En dan waren er ook nog foto’s van Espresso alleen. Espresso in de wei. Espresso in de stal.

Espresso met het mooie halster dat ze voor haar verjaardag gekregen had.

Boven haar bed hing een plank met paardenbeeldjes. Het waren de beeldjes waarmee Emma haar avonturen had beleefd: de Spaanse hengst Amoroso, Madelief het minishetlanderveulen, tinker Bess, Diva de trakehner, appaloosamerrie Miss Confetti, dartmoor Glenn, Vinur de ijslander en Star de kiger-mustang.

Normaal gesproken keek Emma graag naar de beeldjes en fantaseerde ze erover hoe het met iedereen zou gaan. Maar nu had ze daar geen tijd voor. Ze schoof achter haar bureau-tje en sloeg haar laptop open. Dat was een cadeau geweest van haar vader toen hij nog veel weg was; zo hadden ze toch contact met elkaar kunnen houden.

Emma ging snel naar een pagina met advertenties en begon te typen. *D-pony, ¾ arabier, 5 jaar*, begon ze. Ze fronsde haar voorhoofd. In advertenties stond ook altijd wat de pony kon: of hij B- of Z-dressuur was, of iets daartussenin. En of hij goed kon springen.

Maar Espresso kon nog niet zo veel. Hij was eigenlijk niet meer dan zadelmak. Dus typte ze *zadelmak* erachteraan.

Er kwamen twee advertenties naar voren. Eentje was van een merrie, de andere van een ruïn. Emma klikte op de advertentie voor de merrie. Snel scrolde ze naar beneden, waar de prijs stond. Vierduizend euro. Hm... Dat was duizend euro te veel!

Daarna keek ze naar de ruïn. Hij was een stuk minder mooi dan Espresso, maar verder klopte het precies: hij was even oud, even groot en net zadelmak. En hij kostte tweeduizend zeventienvijftig euro.

Opgelucht klapte Emma haar laptop dicht. Drieduizend euro was waarschijnlijk genoeg voor Espresso.

Een nachtmerrie

Emma fietste snel door. Die dag was de endurancewedstrijd en ze wilde niks missen. Ze racete de oprit op en zette haar fiets in het rek. 'Hoi, Nora,' riep ze naar de instructrice.

'Hoi, Emma,' riep die terug. 'Jij bent er vroeg bij!'

Emma lachte. Ze haalde een appel uit haar zak en liep naar Espresso.

Espresso keek op toen hij haar zag en hinnikte zacht. Toen liep hij snel naar haar toe. Leo kuierde rustig achter hem aan.

'Hé, grote vriend,' zei Emma. 'Weet je wel wat er vandaag gaat gebeuren? Vandaag komen er heel veel paarden op

bezoek. Nou ja, even dan. Ze zijn met een lange rit bezig.'

Espresso kauwde driftig op zijn appel. Hij zei niks terug, maar Emma wist zeker dat hij elk woord verstond.

'Ik zou dat ook wel willen,' ging Emma verder. 'Met jou natuurlijk!' Ze aaide de zwarte ruïn over zijn hals. Zijn korte zomervacht was satijnzacht en glansde als een spiegel.

Espresso draaide zijn hoofd en keek naar het erf. Er kwam een ruiter het erf op, op een Arabisch paard. Emma rekte haar hals om ze beter te kunnen zien. Nora had haar verteld dat er vooral arabieren gebruikt werden in de endurancesport. Dat kwam doordat ze heel snel waren en zonder moeite lange afstanden konden lopen.

'Ik denk dat jij er heel goed in zou zijn,' kletste Emma. 'Je moet alleen nog wat dapperder worden, anders komen we niet ver.' Verliefd keek ze naar de zwarte ruïn. 'Maar je bent al heel erg dapper, hoor!'

Espresso boog zijn hoofd en kriebelde op Emma's schouder.

Emma stak haar hand uit en krabde hem op zijn hals. 'Ik ga eventjes kijken,' vertelde ze. 'Ik kom straks weer terug!' Ze gaf Espresso nog een laatste aai en liep toen snel naar het erf.

De ruiter op de arabier was afgestapt en sponsde zijn paard af. Dat was om hem te laten afkoelen, wist Emma. Daarna liep hij naar de dierenarts, die al klaarstond.

Joost, Nora's vaste dierenarts, luisterde naar het hart en de longen van de schimmel en liet hem een paar keer op en

neer draven. 'Alles in orde,' riep hij.

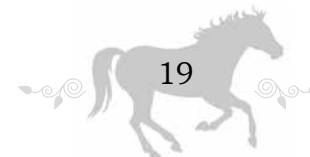
De ruiter van de arabier glimlachte en liep naar een auto toe. Daar kreeg het paard water en voer van een paar helpers. De ruiter plofte neer op een stoel.

Ondertussen waren er nog meer combinaties binnengekomen. Ook allemaal arabieren, zag Emma. Ze liep wat dichterbij en bekeek de uitrusting. De paarden droegen felgekleurde kunststof hoofdstellen en de ruiters reden op heel lichte zadels met kunststof beugels. De meeste paarden hadden geen bit in.

Alle ruiters zagen er topfit uit. Ze droegen geen rijlaarzen en jasjes, maar stevige schoenen of lage laarsjes en hadden dunne shirtjes aan. Hun helmen waren niet zwart, maar hadden vrolijke kleuren.

Emma's hart nam een aanloopje en ging ervandoor. Wat zou ze graag aan zo'n rit mee willen doen! Maar dat lag ver buiten haar bereik. Ten eerste had Espresso net zijn eerste buitenrit gehad en ten tweede had Nora vast geen tijd om haar te trainen en naar de wedstrijden te brengen. Bovendien moest Espresso straks weer aan de gewone manegelessen meedoen.

Emma trok een lang gezicht. Haar ouders hadden zich er inmiddels bij neergelegd dat ze het geld niet terug konden geven en het dus moesten houden. Ze hadden voorgesteld om het op een spaarrekening te zetten, zodat ze het later kon gebruiken.

Later, later... Wat had ze daar nou aan? Het was bovendien haar eigen geld, dat ze zelf verdiend had! Maar dat kon ze niet vertellen. Waarschijnlijk zouden ze haar niet eens geloven...

Emma keek weer naar de paarden. Een van de paarden die net binnen was gekomen, moest nu voordraven. Het gekke was dat ze hem helemaal niet hoorde lopen. Ze keek naar zijn hoeven. Daar zaten geen gewone hoefijzers onder, maar plaatjes van kunststof. Toen keek ze naar de hoeven van de andere paarden. Sommige paarden hadden blote voeten en er was een paard bij met hoefschoenen. Gebiologeerd keek Emma ernaar. Ze had ze wel eens in een advertentie op een paardensite gezien, maar nog nooit in het echt!

De vrouw met het paard van de hoefschoenen liep naar haar toe. 'Hoi,' zei ze opgewekt. 'Zou jij heel even mijn paard willen vasthouden, terwijl ik mijn schoen uittrek? Er zit een steentje in en mijn helpers zijn er nog niet.'

'Tuurlijk!' Emma pakte de teugels aan en aaidde het paard over zijn hals. Het was een vos met lichte manen en grote, donkere ogen. 'Is het een arabier?' vroeg ze.

'Driekwart,' antwoordde de vrouw. Ze trok haar schoen uit en keerde hem om. 'Zo, dat is eruit,' zei ze opgelucht. Ze trok hem weer aan en keek naar Emma. Toen nam ze de teugels over. 'Bedankt!'

'Mijn lievelingspony is ook een driekwart arabier,' vertelde

Emma. 'Ik zou ook wel mee willen doen! Zijn er ritten voor kinderen?'

De vrouw knikte.

'Hoe lang zijn die dan?'

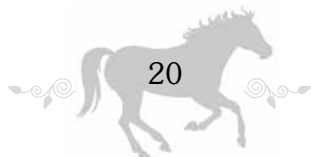
'Vijfentwintig kilometer geloof ik. Op internet kun je er van alles over vinden. Daar staat ook het reglement en zo.' Ze keek rond. 'O, daar zijn mijn helpers. Dag!' Ze draaide zich om en liep naar een rode auto.

Emma zou het liefst naar Nora rennen om te vragen of ze samen aan zo'n rit mee konden doen, maar Nora had het veel te druk met regelen.

Emma keek een tijdje rond, liep nog een keer naar Espresso en fietste daarna langzaam naar huis. Haar hoofd was veel te vol om snel te kunnen fietsen. Hoe groot was de kans dat ze aan een endurancerit mee kon doen als ze het beeldje van de zwarte arabier kocht?

Waar waren arabieren nog meer goed in? Galopperen, bedacht ze. Er waren immers ook galoprennen voor arabieren... Maar volgens Nora waren arabieren het allerbeste in endurance. Daar waren ze immers op gefokt in de woestijn. Dus... de kans dat ze iets met endurance moest doen, was best groot.

Emma voelde aan haar portemonnee. Het was zomervakantie en haar zakgeld was opgegaan aan ijsjes en snoep. Ze zou nog minstens een week moeten sparen voordat ze weer genoeg had om een beeldje te kopen...

De dagen daarna zat Emma in een heerlijk ritme van 's ochtends op Espresso rijden en klusjes doen op de manege en 's middags zwemmen met Teuntje en andere vriendinnen. Van Emma mocht het altijd vakantie zijn.

Fluitend fietste ze naar de manege. Emma zette haar fiets in het rek en ging op weg naar Espresso.

Nora kwam op haar af met een gezicht als een donderwolk.

Emma keek haar een beetje bang aan. Wat was er aan de hand? Was ze vergeten de poort van Espresso's wei dicht te doen? Had ze de waterkraan open laten staan?

'Kan ik je even spreken, Emma?' vroeg Nora streng.

'Heb ik iets fout gedaan?'

'Nee, helemaal niet!'

'Waarom kijk je dan zo boos?'

Nora zuchtte. 'Ik heb gisteren Frederieke op Espresso laten rijden en hij heeft haar eraf gebokt. Ze heeft haar arm gebroken.' Sombor keek ze naar Emma. 'Ik heb het helemaal met hem gehad. Ik ben er klaar mee! Ik ga Espresso verkopen.'

Het was alsof ze een bom had laten vallen.

'V-v-verkopen?' stamelde Emma.

'Ik geloof niet meer dat Espresso een goede manegepony wordt. Jij bent de enige die goed met hem overweg kunt, dus als je wilt... En als het van je ouders mag... Hij is te koop.'

Emma kon geen woord uitbrengen. Haar droom was opeens veranderd in een nachtmerrie.

Ze had nog liever dat Espresso van Nora was en dat er andere kinderen op hem reden, dan dat hij weg was. Dat ze hem niet meer zou zien, niet meer op hem zou rijden, hem nooit meer zou horen hinniken.

Haar vader had pas nog gezegd dat hij geen pony wilde kopen. En haar moeder had niks met paarden. Als ze hem niet mocht kopen, was ze hem voor altijd kwijt...

'Ik wil wel, maar ik denk niet dat mijn ouders het goedvinden.' Ongelukkig keek ze naar Nora.

'Sorry dat ik je zo overval, maar het zat me heel hoog. Telkens als ik denk dat het gaat lukken, gaat er toch weer iets fout.' Nora zuchtte diep. 'Ik weet dat jij erg gek op hem bent en ik weet zeker dat jij heel goed voor hem zult zorgen.'

'Wat kost hij?'

'Drieduizend euro.'

Emma knikte. Ze was niet eens verbaasd. Er gebeurde nooit iets toevallig met de beeldjes. Toen ze haar evenwicht moest verbeteren, had ze zonder zadel op tinker Bess kunnen rijden en toen ze moest leren om haar handen minder te gebruiken, had ze een week les gehad van een heel goede trainer. En nu dit weer...

'En wat kost het per maand?' vroeg ze verder.

'Je moet ongeveer driehonderd euro rekenen voor stalling

en dan nog ongeveer vijftig euro voor de dierenarts, de hoofsmid en zo. O ja, en je hebt ook nog een zadel nodig, en een hoofdstel. Een goed zadel kost wel duizend euro.'

Emma hapte naar adem. 'Zo veel?!'

Nora knikte. 'En er is nog iets. Helaas kan Espresso hier niet blijven staan. Ik heb zijn box nodig voor een nieuwe manegepony.'

'Waar moet hij dan naartoe?' vroeg Emma bijna in paniek.

'Naar een pensionstal. Er zijn er verschillende hier in de buurt.'

Emma slikte. Als ze Espresso toch zou mogen kopen, moest ze hier weg. Weg bij Nora en al haar paardenvriendinnen. Maar als ze Espresso niet kon kopen, moest hij sowieso weg. Opeens kreeg ze het koud. Espresso zou hoe dan ook zijn beste vriend verliezen. En Leo zou ook zijn beste vriend verliezen.

'Wil je het met je ouders bespreken?' vroeg Nora nu vriendelijk. 'Als ze nog wat willen weten of vragen, kunnen ze mij natuurlijk bellen. 's Avonds na negen uur ben ik meestal binnen.'

Emma knikte. Als verdoofd liep ze naar Espresso. Ze plofte neer in het gras en keek naar hem, naar de mooiste en meest bijzondere pony van de hele wereld. Ze had geen zin om te rijden of om hem te borstelen. Er was nergens anders plek voor dan voor dit doffe, lege, akelige gevoel in haar. Het was zo groot dat het alle delen van haar lichaam vulde, tot aan de puntjes van haar wimpers.

Ze bleef een tijdje zitten en sjokte toen naar haar fiets. Langzaam fietste ze naar huis. Over haar wangen liepen stille beekjes.

Een bekentenis

Emma zette haar fiets tegen de muur en deed de voordeur open. Ze gooide haar jas op de grond, schopte haar laarzen uit en opende de deur van de woonkamer. Haar moeder bestudeerde een stapeltje bladmuziek en haar vader was met zijn foto's bezig.

Emma plofte op de bank en begon te huilen.

'Wat is er?' vroeg haar moeder geschrokken. 'Ben je gevallen?'

'Espresso... Espresso wordt verkocht!' snikte Emma.

'Verkocht? Hoezo dan?'

'Hij heeft een meisje van zijn rug gegoooid en nu denkt

Nora dat hij nooit een goede manegepony zal worden!'

'Ach jee toch,' zei haar vader. Hij kwam naast haar zitten en sloeg zijn arm om haar heen.

Emma huilde nog harder.

Haar moeder liep naar de keuken en kwam terug met een glas water en een pakje zakdoekjes.

Emma dronk een paar slokjes en snoot haar neus. 'Nora heeft gevraagd of ik hem wil kopen.'

Haar vader keek geschrokken naar haar moeder. Een tijdje zeiden ze allebei niks.

'Ik, eh... Ik weet het niet, Emma,' zei haar vader. 'We waren niet van plan om een pony te kopen. Over een paar jaar ga je naar de middelbare school en dan heb je veel minder tijd. Of je vindt er niks meer aan.'

'Natuurlijk wel,' riep Emma en ze schoof een stukje opzij. 'Espresso is mijn beste vriend!' Boos keek ze naar haar vader. 'Hoe kun je dat nou zeggen?'

Het was even stil.

'Hoelang kun je nog op hem rijden?' vroeg haar moeder praktisch.

'Zolang als ik wil. Bij die endurancewedstrijd reden er allemaal volwassenen op arabieren!'

'Hoe oud kan een pony worden?'

'Weet ik niet, misschien wel dertig.'

Haar vader zuchtte.

'En hoe zit het met de kosten?' vroeg haar moeder.

